

„Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě.“

Ef 6

SVATOMARTINSKÝ PRŮVOD

- Náš kostelík byl vybudován v polovině dvanáctého století ke cti sv. Martina, v době, kdy hranice Prahy ještě nezasahovaly do těchto míst.
- ve svátek sv. Martina si můžeme připomenout, že naše historie sahá až za hranici našeho města, až za hranice našeho státu, ba až za hranice toho, co jsme schopni vidět pouze našimi smysly...
- Martin byl tím, který dokázal vidět kolem sebe potřeby druhých (viz známá příhoda z jeho života o tom, jak dává kus svého pláště chudákovi...) a pomáhat jim. A to ne proto, aby byl chválen lidmi (ba naopak riskoval vězení za poškození vojenské výstroje...), ale aby odpověděl na potřebu svého srdce.
- náš život má tu pravou chuť teprve tehdy, když jsme ochotni udělat nezištně něco pro druhé...
- V germánských zemích se svatomartinské křesťanské zvyky pojí s pohanským svátkem ohně. Tyto ohně postupně přešly v rozžihání malých „pohyblivých ohňů“ - lampionů.

Kéž je naše farnost s Boží pomocí a na přímlovu sv. Martina světlem pro všechny obyvatele řepského sídliště.

saz

PAMÁTKA ZESNULÝCH
v neděli 2.11. v den Památky zesnulých
bude kromě dvou nedělních bohoslužeb ještě
mše svatá na hřbitově sester boromejek od 18 hodin!

MŠE SVATÁ K SVÁTKU SV. KARLA BOROMEJSKÉHO
v úterý 4. listopadu v kostele sv. Rodiny od 16 hod.

OSLAVA SVÁTKU SV. KARLA BOROMEJSKÉHO A SV. MARTINA

bude v neděli 9. listopadu – farní kafe bude v jídelně,
každý z nás se může podílet na oslavě přinesenými dobrotami i tekutinami...
Vše domlouvejte s Hankou Kučerovou, která má tuto oslavu na starosti.

SVÁTEK SV. MARTINA

v den svátku patrona naší farnosti - **V ÚTERÝ 11. LISTOPADU**
bude MŠE SVATÁ V 19 HODIN V KOSTELE SV. MARTINA!

SVATOMARTINSKÝ LAMPIÓNOVÝ PRŮVOD

V ÚTERÝ 11. LISTOPADU V 17 HODIN

PŘED KOSTELEM SV. RODINY

JAKÝ BYL NÁŠ FARNÍ VÝLET ...

DO PLZEŇSKÉ DIECÉZE...?

(...11. října 2008)

Bude zájem? Nebude zájem? Obsadíme autobus? Má vůbec smysl pořádat farní výlety když cestovní kanceláře nabízejí bezpočet lákavých zájezdů? Co si od toho vlastně slibujeme? Jen povyražení a odreagování nebo i nějaký duchovní prospěch? Odpovědi na tyto a podobné otázky už my, účastníci farního výletu, známe. Těm, kteří s námi nemohli jet, se pokusím zprostředkovat aspoň něco z toho, co jsme prožili, i když osobní prožitek je osobní prožitek.

Meditační zahrada pana Hrušky v Plzni

Ačkoliv už je po sezóně a zahrada byla pro veřejnost uzavřena, řepské farníky v ní průvodce v domluvenou hodinu očekával. Autorem a duší celého projektu je Luboš Hruška, bývalý politický vězeň, odsouzený v padesátých letech k osmnácti letům vězení. V nejhorších věznicích té doby strávil jedenáct let plných utrpení, ale i obohacení života poznáním lidí, kteří v krutých vězeňských podmínkách kolem sebe šířili klid, laskavost, odpuštění a lásku – vlastně všechno to, co sv. Pavel (Gal 5,22) nazývá ovocem Ducha svatého! Díky tomu zde pan Hruška uvěřil Kristu, dal se pokřtít a učinil slib, že přežije-li všechny hrůzy a ponižování, přemění rodinný ovocný sad v Plzni-Doudlevcích na Památník obětem všeho zla. Po návratu pokácel ovocné stromy, vypěstoval tisíce okrasných jehličnanů a vytvořil ojedinělou zahradní architekturu. Sochař Roman Podrázský do ní zasadil monumentální pískovcovou křížovou cestu a plzeňští architekti navrhli kapli sv. Maxmiliána Kolbeho. Protože ta krása je slovy nepopsatelná, doporučuji zahradu navštívit osobně nebo se na ni podívat aspoň na internetové adrese: <http://protikomunisticke.misto.cz/kamenzalu/plzen/pamatnik.htm>

Opravdu to stojí za to! Pana Hrušku v zahradě už nepotkáte, ale na videozáznamu ho v tamní kapli můžete vidět i slyšet: „My vězňové jsme pochopitelně komunisty nenáviděli. Když vidíte, jak v Leopoldově před vašimi očima zabíjí nevinného člověka tak, že mu vezmou čepičku, hodí ji na ostatný drát a pak mu nařídí jít ji sebrat, přičemž ho stráž odpráskne jako psa a do hlášení napíše, že byl zastřelen na útěku, nemůžete milovat. Když dostanete bejčákem jako ve středověku jen proto, že

oslovíte bachaře jménem, nemůžete milovat. Je přirozené, že začnete nenávidět. Ta hrozná nenávist pak člověka deformuje.

Když jsem se vrátil z kriminálu, věnoval jsem zahradě stovky hodin. Měl jsem tam čas přemýšlet, modlit se, povídat si s Kristem. Docházel jsem k mnoha novým závěrům. Přesto mi trvalo deset roků než jsem se zbavil nenávisti. Ale když se mi to podařilo, věřte nebo ne, pocítil jsem obrovské osvobození duše. Měl jsem dojem, že jsem se znovu narodil. Jak se mi to podařilo? V prvé řadě je třeba chtít, protože bez vůle se nic nevyřeší. A pak naslouchat a přemýšlet. Už jen fakt, že chcete na sobě něco změnit, je krokem kupředu.“

Premonstrátský klášter v Teplé

„Mně se líbilo jen to první a třetí, protože v tom druhém byla hrozná zima,“ hlásil pětiletý Matouš, když vystupoval večer v Řepích z autobusu. Chápu. Dítě z paneláku, zvyklé na teplíčko, se nemohlo v tepelském klášteře cítit dobře. Zima tam byla opravdu psí, ale ta asi nebyla nic proti útrapám, které tam v průběhu staletí zažívaly generace řeholníků. Údobí rozkvětu kláštera se střídala s pohromami – třicetiletá válka, vydrancování kláštera Švédy, rozsáhlý požár, za komunistů pozavírání řeholníků, z kláštera kasárna a jiná pustošení rozsáhlého objektu. Kuriózním způsobem přišli premonstráti i o svůj pivovar. Veliteli kasáren překážel ve výhledu na „buzerplac“ vysoký pivovarský komín. Pyrotechnik dostal rozkaz překážku odstřelit. Zda to bylo z nadměrné horlivosti či z blbosti se neví, fakt ale je, že se při výpočtu spletl o desetinnou čárku a dynamitem odpálil rovnou celý pivovar a ještě poškodil kus kasáren. No co, z cizího krev neteče...

Od roku 1990, kdy byl klášter navrácen řádu premonstrátů, postupně probíhá jeho celková rekonstrukce. Ne všechno se podařilo zachránit a obnovit, ale románsko-gotický trojlodní halový kostel Zvěstování Páně zachráněn je. P. Daniel v něm sloužil mši svatou, při níž jsme samozřejmě mysleli na celou naši řepskou farní rodinu. V areálu je zachována i úžasná klášterní knihovna s nástrojnými freskami, druhá největší této kategorie u nás. Čítá více než sto tisíc svazků, mezi nimi i mimořádně cenné rukopisy a středověké kodexy.

V současné době má tepelská kanonie osmnáct členů a spravuje farnosti na mnoha místech v západních Čechách. V klášteře se kromě pravidelných bohoslužeb konají koncerty a výstavy a téměř po celý rok řeholníci turistům umožňují i prohlídky přístupných částí. My jsme se, díky P. Danielovi, protekčně dostali i do některých dalších, běžným smrtelníkům nepřístupných míst. Odborný a zasvěcený výklad tepelského otce premonstráta byl velmi zajímavý a dal by se poslouchat ještě dlouho, nebýt ovšem té hrozná zimy. Zachránila nás klášterní restaurace – někoho horkým čajem, jiného svařeným vínem a někteří z nás to bez újmy na zdraví přežili jen díky poctivému horkému grogu.

Klášter trapistů v Novém Dvoře

Věděli jsme předem, že s mnichy v Novém Dvoře mluvit nemůžeme. Ale také jsme věděli, že pět minut před každou bohoslužbou odemknou kostel a návštěvníkům na ní tichou účast umožní. Se zatajeným dechem jsme naslouchali nešporám, zpívaným střídavě dvěma chóry mužů, většinou mladých, krásně štíhlých, oděných do bílých hábitů s nápadně dlouhými a širokými rukávy. Krásná, mimořádně důstojná a slavnostní bohoslužba, pro nás přítomné pak hluboký duchovní zážitek...

Po návratu domů mi zvědavost nedala a šla jsem na internet. Zadala jsem heslo „trapisté“ a dozvěděla se, že název je odvozen od kláštera La Trappe, kde proběhla roku 1664 reforma cisterciáckého řádu. Klášter Nový Dvůr byl založen 20. srpna 2002 opatem kláštera Notre-Dame ze Sept-Fons ve Francii. V roce 1991 tam přijali první čeští novicové, povolání k mnišskému životu, hábit noviců. Jejich počet postupně rostl. Když byla skupina dostatečně velká, opat je vyslal, aby připravili založení nového kláštera v Čechách. Ideální místo jim pomohli najít tepelští premonstráti. Zadařilo se. V září 2004 byl klášterní kostel vysvěcen biskupem Radkovským, který mnichy nazval „dělňíky motlitby“. Od té doby se klášter a mniši v něm zahalili do samoty a mlčení. Nejedí maso, spí v celách o třech čtverečních metrech s postelí a třemi policemi na šaty, nic víc. Nemají ani rádio, ani televizi. Nejezdí na dovolenou. Klášter je dobře vytápěn v místnostech, kde čtou a pracují, v ostatních

prostorách topí minimálně. Nevyměnili by tento přísný život za jiný, snazší. Umírněná přísnost není účelem, nýbrž prostředkem, aby mohli být volnější, svobodnější pro službu Bohu a pro setkání s Ním. K první modlitbě vstávají denně ve 3,15 hod. Celý den se pak pravidelně střídá čas pro modlitbu s časem pro manuální práci. Do kláštera přišli se svými rozdíly a na první pohled se sešli zcela náhodně. Celý život tráví jeden vedle druhého a vytvářejí tak pestrou paletu lidí, kteří se liší téměř vším: věkem, sociálním původem, povahou i nadáním. Jediné, co je předem spojuje, je Cíl, ke kterému společně směřují – ale to už samo o sobě znamená mnoho.

Když jsem jim cestou z výletu tiše záviděla skleníkové prostředí a vůbec nezáviděla to brzké vstávání, uvědomila jsem si, že ta obrovská odlišnost našich dvou světů – společenství mnišského a společenství farního – je vlastně zdánlivá. Ve skutečnosti jsou rozdílné pouze cesty, po kterých jdeme – pevně doufám – ke stejnému Cíli. *Marie Svatošová*

ZÁPIS Z PASTORAČNÍ RADY DNE 9.října 2008

1. P. Daniel zahájil zasedání a provedl kontrolu plnění úkolů ze zápisu PR z 11.9.2008:

- a) Chybějící smlouva o užívání a provozu mezi vedením kláštera a Farností sv. Martina je v jednání. Do příští PR bude předložen návrh smlouvy od vedení kláštera k vyjádření členům PR.

b) Problémy kostela sv. Martina:

- ohledně poražení stromu před kostelem: Pan Voplakal předal PR kontakt na firmu, která by mohla zajistit jak posouzení, tak poražení stromu + předběžnou kalkulaci. Firmu osloví D. Žofák.
- instalace závlahového systému byla přeložena na příští rok
- ukradené okapy byly nahrazeny plastovými, pojistka na kostel bude upravena - rozšířena o možnost poškození objektu a krádeže
- úkol trvá

2. Ekonomická rada - P. Daniel se má sejít s Petrem Boukalem a Katkou Vokáčovou - úkol trvá.
3. Prosklená nástěnka na zeď před kostel sv. Rodiny - instalace byla památkáři povolena, D. Žofák zajistí zakoupení vhodné nástěnky dle pokynů památkářů. Instalaci nástěnky dohodne SM. Amata.
4. Rozpis pro ministranty - D. Žofák zajistil
5. Martinská neděle bude 9.11.2008 - výzva na přinesení hojného občerstvení z domova, farní kafe bude v jídelně
6. Svátek všech svatých: mše 2.11.2008 v 18,00 hod. na hřbitově sester
7. Řád sv. Martina: kandidáti - p. Svět nebo Anička zpěvačka
8. Martinský průvod: 11.11.2008 17.00 hod., koně zajistí J. Veselý, kostým a zbroj zajistí J. Klápště a P. Suchel, mše v 19,00 u sv. Martina
9. P. Suchel sdělil, že bylo požádáno o grant na opravy Sv. Martina a navrhl přemístění potřebných předmětů umístěných v objektu ve věži kostela a v předsíni zákristie do nějakého vhodného skladu, na sklad se poptá H. Kučerová a SM. Amata
10. Byla ukradena kasička od Sv. Martina, D. Žofák navrhl novou kasičku vestavět do zdi v chodbě kostela.
11. 18.10.2008 bude S. Regina v Albrechticích slavit výročí 50 let slibů za přítomnosti biskupa z Ukrajiny. Je možné, že následující neděli 19.10.08 se tento biskup zúčastní i mše sv. v Řepích.
12. Příští pastorační rada se bude konat 13.11.2008 v 19,30 v klubu DCB.

Před několika dny naši biskupové napsali pastýřský list (čerpající z dokumentů církve) týkající se etických otázek, který ve zkratce přinášíme k dispozici i Vám:

Lidský život je posvátný Boží dar. Jen Bůh je pánem života od jeho počátku až k jeho konci. Nikdo a za žádných okolností si nemůže osobovat právo přímo zničit nevinnou lidskou bytost.

To se ovšem týká i **nenarozených dětí**, protože lidský život musí být chráněn již od okamžiku početí. Potrat není jen věcí matky a jejího práva na své tělo. Nenarozené dítě není její tělo. Nikdo nemá právo je zabít. *Přímý potrat, ať už chťený jako cíl nebo jako prostředek, odporuje mravnímu zákonu.* Už v nejstarších křesťanských dokumentech prvních staletí čteme: *Nezabiješ zárodek potratem a nenecháš uhynout novorozeně.* Církev chápe ochranu bezbranných nenarozených dětí tak vážně, že každého, kdo úmyslně provedl nebo nechal si provést potrat, považuje za vyloučeného ze společenství církve. Takový člověk nemůže přistupovat ke svátostem, dokud nelituje svého skutku a nedosáhne zrušení trestu. Je nezbytné, aby lékaři i ostatní zdravotničtí pracovníci měli možnost odmítnout účast na umělém potratu či jiném úkonu, který by byl v rozporu s jejich svědomím, a to bez rizika diskriminace nebo postihu příslušného zdravotnického zařízení.

Moderní medicína dosáhla velkého pokroku, z něhož máme všichni užitek. Avšak ne vše, co je lékařsky možné, je taky dobré a dovolené. Například vyšetření, kterým se má rozpoznat případná nemoc dítěte ještě před porodem, je dovolené. Má však směřovat k léčení, nikoli k potratu, a to ani, kdyby se ukázala pravděpodobnost, že se narodí postižené dítě. *Diagnóza se nesmí rovnat rozsudku smrti.*

Léčení **neplodnosti** je samozřejmě dovolené, nejsou však přípustné technické postupy, při kterých se má dosáhnout oplodnění jiným způsobem, než pohlavním spojením muže a ženy (*umělé oplození in vitro-pozn. red.*). Navíc nelze pominout, že se při asistované reprodukci obvykle získává více embryí, z nichž se většina později ničí nebo používá jako biologický materiál. Souhlasit nelze ani s "dárcovstvím" zárodečných buněk. Člověk má právo se narodit jako plod lásky.

V různých anketách se hlasuje, jestli jsou lidé pro **eutanazii**. Při tom se poukazuje na utrpení nevléčitelně nemocných, jako by eutanazie byla záležitostí soucitu a milosrdenství. Většina odpovědí v anketách vychází z neznalosti faktů. Oč ve skutečnosti jde? Je třeba dobře rozlišovat. Nikdy není dovoleno přímé zabití nemocného, i kdyby trpěl smrtelnou chorobou, a s aktivním ukončením života souhlasil nebo je i vyžadoval. Pacient ovšem může odmítnout příliš zatěžující léčbu, která nepřinese výraznou změnu. Podobně ani lékař není povinen prodlužovat proces umírání, který již započal. Upuštění od neúčinné léčby ovšem není eutanazií, ale projevem uznání konečnosti lidského pozemského života. Nikdy se však nesmí zanedbat péče o nemocné, včetně výživy a tekutin. Snaha řešit utrpení nemocných smrtí je projevem zločinné arogance. Paliativní medicína dnes dovede zbavit nemocné bolesti. Finanční náročnost léčby není oprávněným důvodem odpírání účinné péče. Jedním ze závažných důsledků uzákonění eutanazie by mohl být sociální tlak na nemocné, aby se umoudřili, odešli a nezatěžovali společnost.

...i když zákon něco připouští, ještě to neznamená, že je to také mravně dovolené. Nad lidským zákonem stojí lidské svědomí a Boží zákon.

Právě před 40 lety vydal papež Pavel VI. **encykliku Humanae vitae**, ve které varoval před odtržením sexuálního života od plození dětí, před umělou antikoncepcí i před nezodpovědným sexem mimo manželství. Odkaz papeže je stále aktuální. Chceme-li mít jako národ naději na budoucnost, musíme přijímat více dětí a žít pro ně.

Evropská společnost vymírá a zadlužuje budoucí generace. Je možné, že děti, které lásku svých rodičů dostatečně nepoznají, nebudou ochotny se starat o staré a nemocné rodiče. Snadno budou souhlasit s odstraněním těch, kteří již nejsou pro společnost přínosem a zatěžují ekonomiku nákladnou péčí. Kdysi se vtipně říkalo, že domov důchodců je pomstou za jesle. Podobně by se snad dalo říci, že eutanazie je pomstou za potraty.

... Víme, že v některých situacích může být velmi těžké spoléhat se na Boha a přijímat jeho vůli. Přijetím Boží vůle však vytváříme prostor pro Boží zásah do našeho života a do dějin.

OHLEDNĚ VYSÍLÁNÍ TELEVIZE NOE:

Vysílání DVB-T v Praze budeme držet do konce kalendářního roku. Tento způsob vysílání je za současných legislativních a finančních podmínek pro nás dlouhodobě neperspektivní. Pokud tedy můžete informujte, že v Praze nebudeme vysílat skrze DVB-T (pozemní digitální vysílání) ale Noe vysílá a dále bude vysílat ze satelitu. Všichni individuální diváci nás sledují skrze satelit, někteří skrze kabelovky. Jen v Praze byla časově omezená možnost využít formy pozemního digitálního vysílání, tak jsme ji využili, ale nyní ji musíme opustit. Pokud tedy budou chtít nás diváci nadále sledovat, pak doporučujeme kombinované přijímače na pozemní i satelitní digitální vysílání.

Proglas bude v systému DVB-T vysílat i nadále.

na dotaz Jirky Veselého odpovídal Ing.Petr Kudela z televize NOE

MALÝ CHVALOZPĚV

Poslední roky jezdíme s manželkou koncem léta na týdenní dovolenou. Sami, bez dětí, je to pro nás nové. Syn Pavel se mě před letošním odjezdem zeptal, zda nás to ještě baví po dvaceti sedmi letech manželství, jestli si máme ještě co říci. Zareagoval jsem podrážděně, neboť jsem zaslechl stín ironie, ale hned jsem pochopil, že jde o skutečné tázání. Je rok ženatý a novomanželské hovory se točí kolem společné budoucnosti. O čem si však můžeme povídat my, kteří již máme vše důležité - děti, dům, kariéru - za sebou. Odpověděl jsem něco v tom smyslu, že moje žena, jeho maminka, je pro mě stále nepochopitelnější, takže nějaké vyčerpání společných témat a následné zevšednění nepřichází v úvahu. Jsme příliš odlišní, než abychom se spolu mohli nudit. Nedorozumění, srážka, pláč a skřípění zubů, to ano - ale nikdy lhostejnost. Spíše než zahánět nudu se učíme lásce, a to je opravdové umění se vším všudy.

Chtěl jsem ale psát o církvi, takovou malou osobní chválu. Podněcuje mě k tomu rozšířený názor - Bůh ano, církve ne. Slyším ho též od lidí vzdělaných a přemýšlivých. Chtěl bych proto dát svoje laické svědectví k tomuto tématu. Vrací mě to k úvodu textu. Jestliže mé manželství žije po dvaceti sedmi letech jako nevšední dobrodružství, vděčím za to právě církvi. Tedy, pár vět na vysvětlenou.

Život je krásný a vzrušující, ale je třeba o něm něco vědět, abychom ho dokázali žít. Řeka potřebuje koryto s pevnými břehy, jinak škodí a ničí. Každá krása nás ohromuje, protože je svázána pevnou a neměnnou strukturou řádu, jež je zárukou její jedinečné formy. Miloská Venuše se třemi prsy by byla obludná, přestože, logicky vzato, byly její půvaby zmnoženy. Podobně obludné jsou nekonečné televizní seriály, bezbřehé výtvořky sprejerů, pestrá představení transvestitů, homosexuální páry dožadující se dítěte, otevřené milenecké svazky, nezávazná manželství... Bylo by mnoho příkladů lidské činnosti, která usiluje o novou krásu, nové štěstí, nový ráj. Podobají se sochaři snažícímu se vylepšit Venuši. Je těžké překonat Pána Boha, být lepší než on. Není co závidět těmto novátorům.

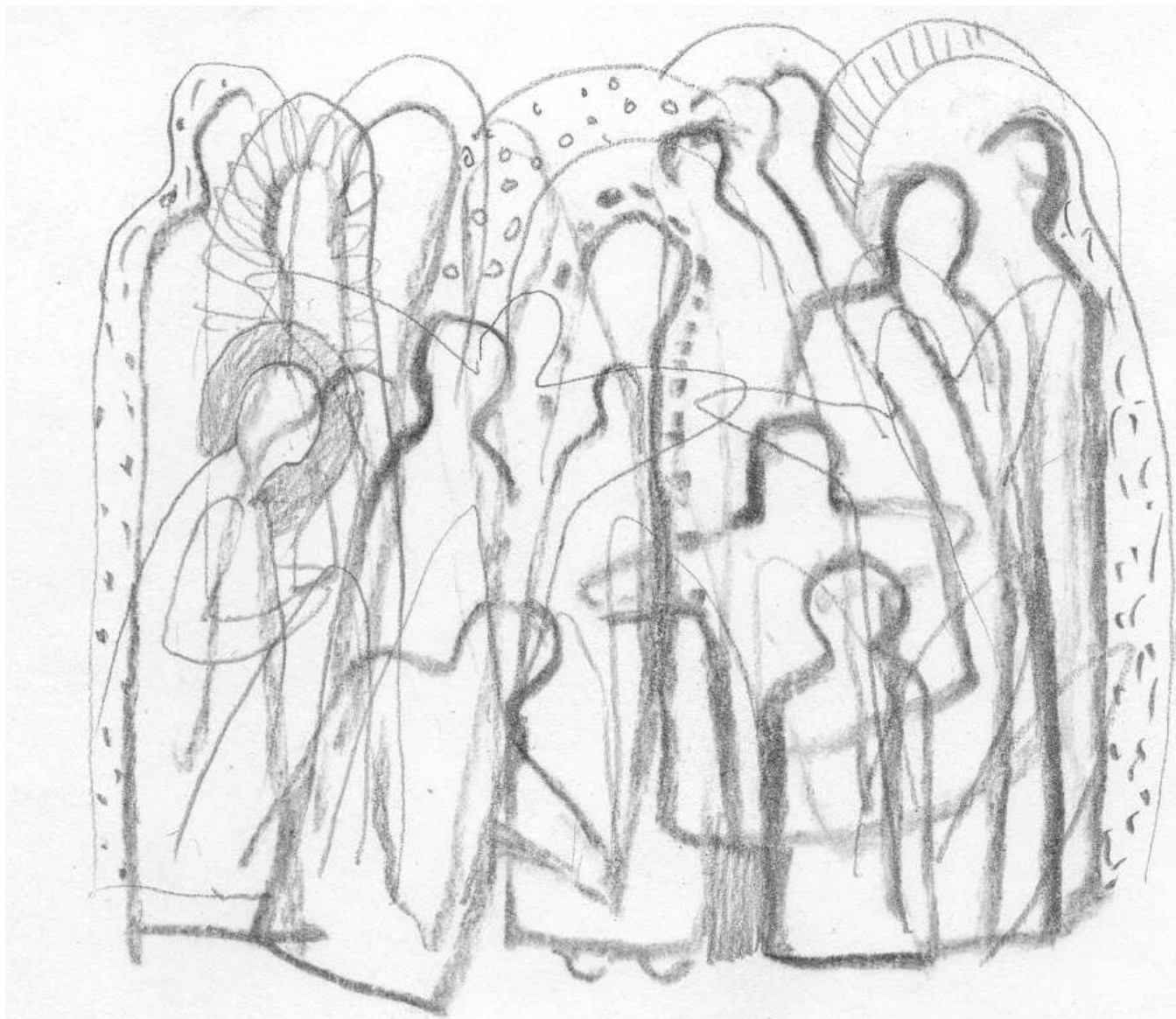
Život je krásný a opojný. Lze se v něm úplně ztratit, vykolejit a zničit. Lze se jím opít a pobořit vše cenné a hodnotné. Je třeba znát některé zákonitosti. Vědět jak se chovat v různých situacích, co má větší a co menší cenu.

Před časem jsme vdávali prvorozenou dceru. V určité chvíli, na počátku svatebního dne, jsme zůstali, my rodiče, se snoubenci sami, abychom jim dali své požehnání. Byl jsem ve stresu, nevěděl co říct. Nakonec jsem něco vymyslel, ale bylo to zasaženo nervozitou a momentální indispozicí. Jak rád a ochotně bych se svěřil nějaké tradici, jež v sobě shrnuje to, co je důležité říci v takové chvíli, a jež je souhrnem poznání a životní zkušenosti předků.

Uvědomil jsem si, jak vzácné jsou liturgické texty a modlitby, jakou pomocí jsou církevní příkázání a ustanovení provázející mě daleko závažnějšími situacemi, než byla tato.

V počátcích našeho manželství byla docela čerstvá encyklika papeže Pavla VI. Humanae vitae (vyšla před 40 lety). Pojednávala o správném řádu předávání lidského života a vyvolala odpor i mezi věřícími. Jak mohou otcové církve v čele s papežem, sami žijící v celibátu, mluvit do takto intimních věcí. Text nás opravdu překvapil svojí konkrétností. Nebylo snadné podle něho žít, ale cítili jsme, že hájí pravdu o smyslu sexuality. Tato součást manželského života byla vytrhávána ze svého přirozeného kontextu. Byla stále více chápána jako předmět konzumu, bylo z ní strháváno tajemství, čímž se z něčeho vzácného, posvátného, stávala něčím běžným. Církev se stala v našem prostředí osamocenou baštou hájící přirozenou zákonitost. Nenastavila vysoké požadavky, to společnost a kultura poklesly ve své pohodlnosti. Generace našich vrstevníků, kteří vzali sex do své režie - s přispěním bohatnoucích farmaceutických firem - teď pláče a vzdychá po vnoučatech. Nepředali svým dětem onu pravdu o smyslu a ceně sexuality, protože jim samým toto světlo chybělo. Je jich kolem nás nápadně mnoho.

Církev střežící, uchovávací, nově vyjadřující životní moudrost však není většinou přijímána. Potíž je možná v její zprostředkující roli. Člověk by chtěl komunikovat s Bohem přímo, i když to neumí. Současně ve všech jiných oblastech poznání bere prostřednictví lidí či institucí zcela samozřejmě. Jen málo z toho, co ví, získal vlastní zkušeností. Dokonce, v případě některých medií, se nechá formovat prostředníky chabé mravní i profesionální úrovně.

Prostředníka prověřeného staletími však odmítá. Možná odrazuje nesympatická slupka. Výstižně to vyjadřuje G. K. Chesterton: „... vnější kruh tvoří přísná stráž mravního sebezáporu a profesionálních kněží, ale uvnitř této nelidské ochrany najdete normální život, který tančí jako děti a pije víno jako dospělí, neboť křesťanství je jediným rámcem pro lidskou svobodu. V současné filosofii je tomu naopak: vnější kruh je zjevně umělecký a emancipovaný, zoufalství je uvnitř.“

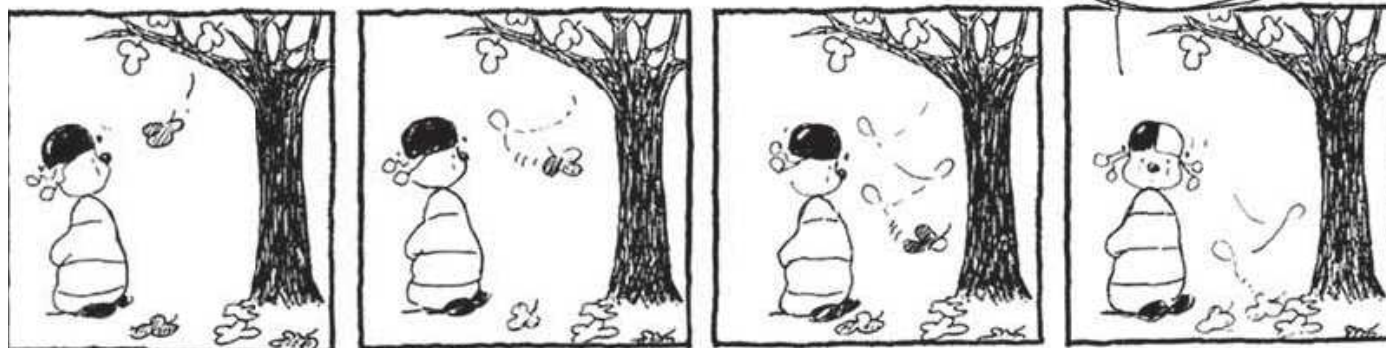
Církev je tvořena přepestrým společenstvím - od výjimečných duchů po ty, kteří by se jinde nikdy neuplatnili. Je to, myslím, dopuštění umožňující lépe chápat nadpřirozený původ milostí a všech dober, která toto společenství zprostředkuje. Tvář církve může být vrásčitá, zatuchlá, nevzhledná, a je to důvod k radosti. I z nervózních rukou nevěrného kněze lze dostat největší posilu. Já se však častěji potkávám s její krásou a tím chci skončit.

Závěrem dovolené jsme prožili křtiny dítěte našich blízkých v malebném koutě jižních Čech. Venkovský kostelík byl naplněn lidmi všech generací. Liturgie doprovázená mládežnickou kapelou a dětskými výkřiky, usměvavý kněz modlí se Otče náš s novopečeným křesťanem v náručí. Boží přítomnost mezi lidmi. Nevím jak jinak než biblicky vyjádřit soulad, který opanoval tuto různorodou společnost a zahalil ji radostí.

Opouštěli jsme neradi slavnost, která se plynule přesunula z kostela do domu hostitelů. Jistě se protáhla do pozdního večera, neboť radost byla nadpřirozené povahy. Církev se rozrostla o nového křesťana, a nás opět nadchla.

Petr Štěpán (přetištěno s laskavým svolením autora textu i kresby z časopisu Nové město)

PIPO A TIPO

Walter Kostner

POŘAD BOHOSLUŽEB V ŘEPSKÉ FARNOSTI

KOSTEL SV. RODINY

NEDELE – 9⁰⁰

Pondělí – 16⁰⁰

Středa – 16⁰⁰

Pátek – 18⁰⁰

Sobota – 18⁰⁰ (*s nedělní platností...*) mše spojená s nešporami

KOSTEL SV. MARTINA

NEDELE – 7⁴⁵

Úterý – 18

Čtvrtek – 18

vydává:

Ř.k. farnost u kostela sv. Martina v Řepích, Galandova 1199, 163 00, Praha 6

redakce:

Mgr. David Žofák, MUDr. Marie Svatošová náklad: 170 - 200 ks, náklady na tisk: 5 Kč

uzávěrka:

do středy posledního týdne v měsíci (zašlete na: farnostrepy@tiscali.cz nebo předejte pas.as.D. Žofákovi osobně)

kontakty:

o.Daniel: 603 475 056; as. David: 603 894 989, 235 302 058, david.zofak@tiscali.cz; <http://farnostrepy.klenot.cz>

